

- 405 Διότ' ἡ ἄφρων ὅλονέν
χωρεῖ ἐμπρὸς ἀπαραιμίλλως.
Πρὸς τῆς ἀθύσσου βῆμα ἐν
μόνον ἀπέμεινε τὸ χεῖλος.
- 406 Τότε ὀπλίζει τὸν βοσκὸν
τόλμης ἰσχύς ἐξ ἐνδομύχων·
πεῖθετ' εἰς ἓνα φυσικὸν
τῆς συνειδήσεώς του ἦχον.
- 407 Λέγων, — «Τί κέρδος ἂν πνιγῶ;
πρὸς τί, ἂν πρῶτος εὕρω μνήμα;
πίπτων ἔς τὰ κύματα ἐγὼ,
μετ' ἐμὲ ἄλλο ἔχει κύμα.
- 408 Ἡ ποιμενὶς ὅπως σωθῇ,
πρέπει τὸ βάθος, ἄχ, ἐκεῖνο
τοῦ ποταμοῦ νὰ ξηρανθῇ.
Τὸ νερὸν ὅλον λοιπὸν πίνω.
- 409 Πίνω, ναί, ὅλα τὰ νερά
τοῦτο ποσῶς δὲν μὲ βαρύνει·
ὅλα τὰ φέρω ἐλαφρά
ἄρκει νὰ μὴ πνιγῇ ἐκείνη.» —
- 410 Λέγει, κ' εἰς βάραθρον βαθύ
πίπτων, τὸ ρεῦμα, ὡς ἐπόθει
αὐτὸς, ἀντὶ νὰ ξηρανθῇ,
ἤδη εἰς ἄβυσσον τὸν ὄθει.
- 411 Ἐν βλέμμα ὕστατον πλανῶν,
βλέπει τὴν κόρην νὰ παλαίῃ
μετὰ κυμάτων μελανῶν,
κράζουσιν ἔτι — «καίει, καίει,» —
- 412 Ἐσχάτη σκέψις εὐγενῆς
εἶχε τὸν νέον ἡλεκτρίσει·
ἴσως τὴν φθάση, πρὶν ῥανῖς
νεροῦ ἔς τὰ στήθη της εἰσδύσῃ.
- 413 Σχίζει τὰ ὕδατα, ἀφρὸν
πτύων, τὰ κύματα ἀνοίγει,
πρὸς τὴν παρθένον προχωρῶν·
ἀλλ' ἡδ' ἡ τάλαινα ἐπνίγη.
- 414 Διότι εἶχε καλυφθῇ
ἀπὸ ἀφρώδες ἤδη κύμα·
— «αἶ, τὼρ' αὐτὴ θὰ ἰαθῇ,
κ' ἐγὼ ποθῶ τοιοῦτον μνήμα.» —
- 415 Εἶπε, καὶ ἄφησεν ἐκὼν,
ὅπως ἡ δῖνῃ τὸν σπαράξῃ·
ἀφ' οὗ ἡπόρει τὴν βοσκὸν
ἐκ τοῦ πνιγμοῦ πῶς ν' ἀπαλλάξῃ.

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ.

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ. Ἡ ὑπερβολικὴ αὐστηρότης καὶ σλη-
ρότης τῶν τρόπων, ἡ ἐνίοτε εἰς τὴν ἀγωγὴν καὶ ἀ-
νατροφὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐφαρμοζομένη, δύναται,
ὡς καὶ τὰ ἐναντία καὶ πᾶν ἐν γένει ὑπέρμετρον, νὰ
ἐπενέγκῃ ὅλως ἄλλοιᾳ παρὰ τὰ σκοπούμενα καλὰ
ἀποτελέσματα· δύναται νὰ ἔχῃ ὀλεθριωτάτας συ-
νεπείας καὶ νὰ παραγάγῃ κινδύνους ἀπροσδοκίτους.
Ὅσον δὲ πνευματωδέστερος ἦναι ὁ ἀνατρεφόμενος
καὶ τὴν καρδίαν εὐγενέστερος, τόσον καὶ προσεκτι-
κωτέρας, ἐπιμελεστέρας καὶ ἐπιτηδαιοτέρας δεῖται
ἀγωγῆς· καὶ μᾶλλον ὁ ἥπιος καὶ γλυκύς ἢ ὁ τρα-
χὺς καὶ δριμύς τῆς ἀνατροφῆς τρόπος εἰς τοῦτον
ἐφαρμοστέος· διότι ὁ ἐναντίος μετ' ἐπιμονῆς καὶ
πείσματος μάλιστα κακῶς ἐφαρμοζόμενος, διεξεγεί-
ρει καὶ ὑπερερεθίζει τὴν εὐαίσθητον καὶ φιλότιμον
τοῦ ἀνατρεφομένου ψυχὴν, κατεξανιστᾷ τὰ ἐν αὐτῇ
καθεύδοντα πάθη, ἐξάπτων δὲ αὐτὰ εἰς μέγαν βαθ-
μόν, καὶ ν' ἀποθηριώσῃ μάλιστα δύναται ἐκείνον, ὃν
ἐσκόπει νὰ μορφώσῃ προσηκόντως ἐκπαιδεύων. Ὅθεν
δίκαιον, δίκαιον εἶχον λέγοντες οἱ παλαιοὶ σοφοί·
«Μηδὲν ἄγαν!» καὶ «πᾶν μέτρον ἄριστον, ὑπερβα-
σίαι δ' ἀλεγειναί.»

Οἱ διδάσκοντες εἰς τοὺς ἄλλους τὴν ταπείνωσιν
καὶ τὴν μετριοφροσύνην, εἶναι ἄρά γε αὐτοί, πρὸ
πάντων, ταπεινοὶ καὶ μετριοφρονες; Οἱ δὲ ἀξιούν-
τες νὰ ἐπιβάλλωσιν εἰς τοὺς ἄλλους ὅ,τι αὐτοὶ πρῶ-
τοι δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι, πῶς πρέπει νὰ ἀποκα-
λῶνται, καὶ ποία εἶναι καὶ πόση ἄρά γε ἡ ἀληθὴς
ἠθικὴ ἀξία των;

Συνήθως οἱ ἐπιμονώτερον ἀπαιτοῦντες παρὰ τῶν
ἄλλων μετριοπάθειαν εἶναι αὐτοὶ οἱ πανουργότερον
ζητοῦντες — ὑπὸ τὴν ἄλλως ἠθικωτάτην ταύτην ἀ-
παίτησιν — νὰ καλύψωσι τὰς ἰδίας ὑπερμέτρους ἀξιώ-
σεις· καὶ οἱ ἀλαζονικώτατοι τῶν ἀνθρώπων οὐχὶ
σπανίως ἡξεύρουσι νὰ συνιστῶσιν εἰς τοὺς ἄλλους,
καὶ μάλιστα εἰς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους μετ' ἐν-
δομύχου φθονερᾶς δυσαρρεσκείας διορῶσιν ἱκανότητα
τυχὸν ἴσην πρὸς τὴν ἰδικὴν των ἢ καὶ μείζονα, με-
τριότητα καὶ ταπεινοφροσύνην. Εἰς τοὺς τοιοῦτους
ἡ συνειδήσις τῆς ἀξίας τῶν ἄλλων συνεπάγεται πῶς
καί τι ἀλγεινὸν συναίσθημα οἶονεὶ προσβολῆς κατὰ
τῆς ἰδιωτικῆς των ἀξίας. Ὅθεν καὶ δοκιμὴ πρὸς ἄ-
μυναν, ἀπόπειρα ἀποκρούσεως τῆς προσβολῆς, εἶναι
ἡ ὑπ' αὐτῶν μετὰ μεγάλου καὶ ἐξαιρέτου μάλιστα
ζήλου γινομένη ἐκείνη σύστασις.